

[Axel Kristensen.]

ning, jeg her har skitseret. Vi må altså nøjes med at sige, at det må vi tage op i vareforsyningsudvalget og se, hvad vi kan få ud af det. Men på det tidspunkt står ministeren jo betydeligt stærkere, for dér står han med loven i sin hånd og kan bestemme og har ikke nødigt på noget punkt at føje os, hvis han ikke vil. Han står i magtstillingen, når denne lov først er gennemført, og hele det forsvar, man her fra en anden ministers side end handelsministerens fører for at opretholde det hele, synes at give et billede af, at man i virkeligheden ikke kan tænke sig at give slip på noget som helst af det.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet angreb mig, fordi jeg havde brugt et tal fra en meddelelse, hvorpå der står: fortløbig, må ikke trykkes. Hvis jeg ved dette har gjort noget forkert eller skadeligt, vil jeg virkelig alvorligt beklage det. Jeg har ikke gjort det bevidst. Men jeg kan ikke se, at dette ting, at landet, når man drøfter et spørgsmål som dette, ikke skulle have krav på at få en skønsommæssig vurdering fra handelsministerens side af, hvad han mener importen vil kunne blive i det kommende år. Hvis vi ikke ved drøftelsen af en lov som denne skulle kunne få en sådan oplysning og bruge den i vor argumentation, er der da overhovedet ikke noget at diskutere om. Jeg har ikke gjort dette bevidst, det er ikke noget, de øvrige udvalgsmedlemmer har ansvar for. Jeg har ikke tilsigtet at gøre noget forkert, men det er ikke et øjeblik faldet mig ind, at sådan et enkelt tal skulle kunne forvolde nogen som helst skade, eller at jeg begik noget forkert ved at bruge det. Men jeg vil fastholde, at det vil være helt urimeligt, om dette ting ikke skulle kunne få et sådant skøn fra ministerens side til diskussion af et sådant spørgsmål.

Hele den argumentation, hele den stilling, ministeren har taget i alle de indlæg, han har givet os, bekræfter klart, at ministeren i virkeligheden ikke mener, at det vil være muligt at føre en anden politik end den, man har lagt op til i de forskellige programmer.

På vort spørgsmål, om man kunne forøge færdigvareimporten udover det, man har tænkt sig, har vi fået det svar, at det kan og vil man ikke, og så er vi ved hovedpunktet i den divergens, der er os imellem, nemlig opfattelsen af, hvorledes normale tilstande kan opbygges her i landet.

Vi er enige, må jeg forstå efter den debat, der har været her i tinget, om, at likviditeten i Danmark så nogenlunde må

være bragt i orden. De ulykker, de ledige penge har gjort, må nogenlunde være fjernet. Vi er enige om, at opsparingen og dermed investeringen i Danmark er for lille, men når vi så kommer til, hvilke midler der skal føre til de gode tilstande, er vi uenige. Vi er sikkert også enige om, at alle disse mange kunstige forhold og unaturlige tilstande har medført forkert anvendelse af arbejdskraft og af materialer og produktion, ellers ville ministeren sikkert ikke have godkendt de retningslinier, hvorefter det retningsgivende udvalg for jern arbejder. Det må være en anerkendelse af, at vort syn på dette også er rigtigt. Det er nu da altid en fordel, når man starter fra en fælles vurdering af, hvordan stillingen er i landet i dag. Jeg tror altså, at vi er enige om disse ting.

Så kommer spørgsmålet: Kan man i et samfund, hvor man altså vil opretholde — og det vil det danske folk, og det vil denne rigsdag også — den almindelige befolknings forbrug, som det er, praktisk talt svarende til førkrigstidens forbrug — bevares, vi spiser margarine i stedet for smør o. s. v., men lønniveauet og hele stillingen er dog den, at den almindelige forbrugende befolkning skal have det, som den havde det. Er der da nogen som helst mulighed for ved sådanne kunstige indgreb at sikre, at investeringerne forøges? Når produktionen er mindre, end den var før, og man vil opretholde den almindelige befolknings forbrug svarende til, hvad det var før, hvorfra skal så investeringen komme? Hvorfra skal så opsparingen komme? Den kan kun komme kunstigt derved, at man tager købeevnen fra befolkningen. Men det er jo narreri at sige, at man vil give folk dyrtidstillæg og pristalsregulering, hvis man bagefter ved skatter berøver dem deres lønninger.

Ministeriet, altså den højtærede handelsminister, mener, at det skal være muligt ved at forbyde importen af de ting, visse færdigvarer, folk naturligt vil købe for deres løn, og ved at forcere importen af investeringsgoder og råmaterialer at sikre genopbygningen. Men det er da en misforståelse. For når hele den almindelige befolkning beholder sin købeevne til forbrug og man nægter at indføre disse færdigvarer, hvad gør da disse mennesker? De går da hen og prøver at købe varerne, og det vil sige, at alle fabrikanter og virksomheder i dette land vil tilstræbe at møtte dette behov og søge at trække arbejdskraft og produktionsmidler til sig. Det er det, der er sket, det kan ikke hindres, og det vil det heller ikke blive i fremtiden. Man vil derved opretholde hele det uheldige system, man har,